

Kedves Testvérek!

Mai istentiszteletünkre az Úristen rendkívüli ajándékot készített el számunkra. Egybe gyűlhettünk. No nem csupán úgy, mint általában szoktunk, ki-ki a maga helyén, a megszokott helyen és időben, a megszokott testvérekkel, hanem Hollandia szerte szétszóródottságunkból érkezve vagyunk most itt, hogy Istenünket Együtt magasztalva, Együtt hallgassuk igéit, és azokat engedjük hatni szívünkre, lelkünkre és életünkre. Nem túlzás azt mondanunk: „Kegyelmi ajándék részesei vagyunk!” Ez a kegyelmi ajándék pedig magában hordozza az igében elrejtett üzenetet, melyet az Úr készített el mára nekünk.

Bár különösnek tűnhet a két felolvasott igeszakasz, kifejezetten egymás után, azonban mindkettő magában hordozza azt a közös mozzanatot, amely az üzenet a mai napon.

Essen szó tehát a 127. zsoltárról, mely egy zarándokének. Ezt zsidó testvéreink Ábrahámban meg is énekelték és nagy utat is járt be בית אברהם kezdetű nótájukkal. A zsoltár salamoninak bélyegzése előzetesen azt sugallja nekünk, hogy ami most elhangzik, az bölcsesség szülöttje. A zsoltár több témát is magába foglal és közli azt, hogy milyen is annak az embernek az élete, akit az ÚR szeret, mondhatni, aki az Úr választottja. Akit az ÚR szeret, annak van elég.

Ez nem azt jelenti, hogy a pénzügyi biztonságra utal a zsoltáros, sokkal inkább arra, hogy akit az ÚR szeret, az képes a megelégedésre. Az nem hajszol olyan ábrándokat, melyek nemcsak családunktól távolítanak el, nemcsak önmagunktól, de az Úrtól is eltávolítanak. A mi életünkben ezek lehetnek az elégedetlenségünkől fakadó, pénzkeresés oltárán való áldozás és áldozat. Ilyen, a politikai nézetünkhöz való megrögzött ragaszkodásunk, és az, amikor ebből fakadóan nem illő módon fordulunk és bánunk embertársainkkal, de akár testvéreinkkel az ÚR Krisztusban. Ilyen, amikor önzőségünkől, esetleg önteltségünkől, egónkból fakadóan nem megfelelően bánunk a körülöttünk lévőkkel. Sokszor a ráncbízottakkal sem. Mindez abból fakad, hogy önképünk és világképünk nem a megfelelő építőkőre épült. Igen, Szeretteim, ez azt jelenti, hogy valami nincs rendjén az életünkben. Isten gyógyító és minket helyünkre tevő Igéjét és Lelkét akkor vagyunk képesek befogadni, ha ezt el tudjuk fogadni. Valami nincs rendjén az életünkben.

Tovább menve a zarándokének témáinak során, szembe találjuk magunkat a gyermekérettel. A gyermek, mint mondja a zsoltáros, „ajándék és jutalom”. Bár közhelynek tűnhet ezt ma kiemelni, mégis egy olyan dologra hívja fel a figyelmünket az Ige, ami mellett nem

mehetünk el. A gyermek azért jutalom és ajándék egy család életében, mert ő a jövő. Ő a fennmaradás záloga. Benne élünk mi is tovább, amikor Urunk magához szólít, és benne élnek tovább azok az értékek, amelyek a mi életünket is irányították, segítettek az élet örvényében eligazodnunk. Nekik adhatjuk tovább ezeket az értékeket, sok esetben még azokat is, amelyeket nem akarnánk. Az Úrtól való ajándék „státusza” a gyermekeknek azért fontos, mert felelősséggel bíz meg bennünket az Úristen. Itt a jövő, testet öltött, vigyázz rá, tanítsad, légy mellette, Szeresd. Ez otthon és felelős ember nélkül elképzelhetetlen. Hogyha ennek a felelősségnek eleget teszünk, serdülő ifjaink valóban olyanok lesznek, mint hős kezében a nyilak. Hogy megértsük ezt a furcsa képét a zsoltárnak, hiszen ma elég keveset tudunk az íjászat ókori viszonylatairól, egy ókori esetet hadd említsek itt meg röviden.

Egy ókori levéltárban (Amarna) olyan levelezéseket találtak, melyek az ókori közel-keleti városok királyai és az egyiptomi fáraó között zajlottak le. Ezek a vazalluskirályok már-már bulvárba illő vádaskodásokkal zaklatták a fáraót, egymást gyanúsították hűtlenséggel. Amikor az egyik király fenyegetve érezte magát, segítséget kért a fáraótól. Katonákat kért. Nem is akár milyeneket, hanem íjászokat. Mindössze hármat.

Kérdezhetnénk is: csak Hármat? Nem kevés ez? Amit ebből a kis darabkájából az ókori történelemnek érdemes tudnunk, hogy a képzett íjászoknak már csak a jelenléte elrettentően hatott az ellenségnek. Egy várost, mely képzett íjászokkal van védve, el kellett gondolkodni, hogy érdemes-e egyáltalán megpróbálkozni az ostrommal.

Amikor a zsoltáros a serdülő ifjakat nyílveszőkhöz hasonlítja, pont erre gondol. Azok az ifjak, melyek tanítva, nevelve lettek, vigyáztak rájuk és szerették őket, olyan elrettentőek a hős kezében, — aki ebben a hasonlatban az Úrnak felel meg— hogy a külső támadás nem hogy elhárítható, hanem el is kerülhető.

Nekünk ma ez a hasonlat azt mondja, hogy ha a gyermekek a jövő, melyeket felelősséggel kell nevelni, akkor az ifjakban, akik ennek megfelelően növekedtek fel, az az erő bennük lakozik, mellyel már ők léphetnek fel az őket követő jövő védelme érdekében.

Mindez megvalósul, ha önképünk és világképünk a helyére kerül, ha a megfelelő alapra épül. Ez az alap pedig nem más, mint az Úristen terve az életünkkel.

Ezért zavarba ejtő első üzenetünk a mai alkalmunkon, hiszen az Ige világos: „Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” Ez az üzenet azért egészen zavarba ejtő, hiszen szöges ellentétben áll

azzal, amit az életben tapasztalunk. Sokan tudjuk, érezzük és tapasztaljuk nap mint nap, pláne itt Hollandiában, hogy ha ÉN nem kelek fel reggel és dolgozom, esetleg éjszaka indulok munkába, amikor mindenki az igazak álmát alussza, akkor semmim sem lesz. Ha mi nem építjük életünk képletes házát, akkor más ezt nem teszi meg nekünk, helyettünk.

Igénk ettől még eggyel tovább megy, és azt mondja, hogyha életünket nem az ÚR tervéhez igazítva éljük, nem az ÚR terve az, amihez tartjuk magunkat, nem arra építjük életünket, akkor hiába fáradozunk. Akkor minden, amit teszünk, tehát minden, ami eltávolít egymástól, önmagunktól és az Úrtól, az bálványa lesz az életünknek. Kálvin meglátása ezért tűpontos: „Az emberi szív örökös bálványgyár”. Amikor megteesszük életünk alapjául az ÚR tervét, és MI leszünk azok, akik ebbe belehelyezkedünk, akik formáljuk magunkat, — és engedjük formálni eszerint — akkor fáradozásunk meg fogja hozni gyümölcsét. Életünk is teremni fogja gyümölcsét.

Itt azonban szeretteim még nem állhatunk meg, hiszen jogosan merül fel bennünk a kérdés, hogy mindez rendben van, de mi Isten terve az én életemmel? Honnan tudhatnám ezt meg? A második felolvasott igeszakaszunk Péter első leveléből pedig—mely a diaszpórákban élő

keresztyéneknek írt—, bár elénk tárja az ÚR tervét, mégis mai alkalmunk második zavarba ejtő üzenetét hordozza. Ez pedig:

„Járuljatok öhozzá, mint élő köhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt „kiválasztott és drága”; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. (1Pt 2, 4-5).”

A két igeszakasz, a 127. zsoltár és a Péter első levelének ránk vonatkozó képei már-már ellentmondásos módon jelennek meg előttünk. Egyszerre vagyunk kövek, házak és építők.

Kövek vagyunk, hiszen mi vagyunk, akiket kiválasztott és elhívott az Úr, mi vagyunk az alapanyag. Kik kisebbek, kik nagyobbak, kik érdekesebbek, kik simák, kik még kezeletlenek, kik már csiszoltabbak, kik jobban megférnek egymással, kik nem. Rengeteg félék vagyunk. Más körülmények közül, más tapasztalatokkal, más célokkal, más felfogásokkal- meggyőződésekkel. Egyedi kövek vagyunk, ez bizonyos. Kövekként pedig a felelősségünk, hogy használható elemeit képezzük az ÚR tervének, valamint helyünket megtalálva együtt

működünk. Fontos ezért tudnunk, hogy nem vagyunk tökéletes kövek.

Házak vagyunk, hiszen nincs olyan itt most közöttünk, akit akár egyetlen szóval le lehetne írni. Komplexumok, építmények vagyunk. Szeretteim, nehéz mondat, viszont nagyon sokat segíthet: Minden ami eddig bennünket ért, minden behatás, legyen az jó vagy rossz, legyen az építő vagy ártó, felemelő emlék vagy lesújtó trauma, minden hozzájárult ahhoz, hogy mi most itt lehessünk—a testvérek közösségében, elhívottakként. Életünk bonyolult építmény, aminek nem is látjuk sok elemét. Felelősségünk házakként, hogy ismerjük meg magunkat; legyünk tisztában magunkkal; menjünk le a pincébe, menjünk fel a padlásra; ne féljünk önmagunktól; bocsássunk meg magunknak, hiszen életünk korántsem tökéletes ház.

Végül pedig építők vagyunk, hiszen mindannyian, kivétel nélkül részt veszünk azoknak a közösségeknek az épülésében, ahol jelen vagyunk. Hogy mivel építünk? Elég egy üdvözlés, elég egy kedves- és őszinte szó, elég egy kis figyelem, elég kezet nyújtani a kóborlónak. Ebben a minőségünkben pedig egyenesen a szentek közösségével vagyunk egyek, hiszen az építés magával Istennel kezdődően, Krisztus Urunkkal folytatva, és azóta szüntelenül gyakorolva a tanítványoktól megkezdve a reformátorainkon át, jelen napjainkig tartóan építők

vagyunk, és építők által vagyunk bevonva az egyházunkba is. A holland diaszpóra egyházközségei ennek legfényesebb példái. Valaki elkezdte, és azóta is szüntelenül folytatódik az építkezésünk. Építők is vagyunk tehát, viszont tudnunk kell, hogy nem hibátlan.

Mindezeket megfontolva, nem csoda hát, ha Isten terve életünkkel az, hogy Jézus Krisztushoz járulva, mint forráshoz és élő kőhöz, aki a Golgotán kereszthalált halva és feltámadva váltott meg minket, őhozzá örvendezve, megelégedve járuljunk. [szemléltetés]

Ez az alapja a keresztyén ember életének. Krisztushoz járulni és elköteleződni felé. Ekkor kaphat életünk lehetőséget arra, hogy rendeződjön. Ekkor kerülhetünk helyünkre, mint kövek, ekkor válhatunk házzá, mely Krisztussal otthonná válik, és ekkor leszünk alkalmas építők. Így lesz a gyermek Isten ajándéka, akit felelősséggel tudunk nevelni, aki felcseperedve erős ifjúvá lesz, aki Isten tervének ugyanolyan építőköve, háza és építője lehet.

Így segítsen bennünket az Úristen az elkövetkezendő időkben. Így segítsen bennünket önvizsgálatunkban, önmagunk felkészítésére további Igéinek és Szentlelkének befogadására. Így vállaljunk részt Isten tervében, hogy használjon bennünket és közösen egy-házzá épülhessünk. Mindezt Fiának, a mi Urunknak Jézus Krisztusnak nevében, a Szentlélek által. Ámen!